

KONTAKIZUNAK

SAINDU BATEN BIZITZA

TXOMIN PEILLEN

Gizarte laguntzarenpeko neska galduekin hasi nintzen lanean. Egun osoak igarotzen nituen neskatila gazte elizakoiaren edo gurasogabekoen artean, lagunartean, eta oheartean. Azkenik mihin gaizto batzuek, bi neskatila izorratu nituela salatu ninduten. Baina nola zozoxka zirelako ez zuten atsegina ezagutu behar? eta nik ere ez? Akerra nintzela aldarrikatu zuten: orduan Baionako buruzagiak nere bi Aingeruak utzirik, itsasaldetik Urdaitxeko jende artera izendatu ninduten.

Herbestea ez da handia, herrian zozo gutxi baldinbada hemen biligarro onik eskuratu duk, ez neskatilarik, ezen dibortziatuak eta besteek ere aluhazka izan dezakete. Andereez kanpo badut atsegin, alkate izena ez badut ere, nik herrian agintzen

baitut daukadan eskola apurra, txapeldunarena baino baliagarriago baita. Idazkari naizen ezkerero, erdaraz ezdakitenek nahi dutena lortu dezakete ikustate baten truke, eta ahotik oso minbera naizelako herrian hobekienik hazia dena ni naiz. Diru-laguntza behar dutela eta ardiesten diet. Daukadan arroparekin nork dudatan ezar lezake nik idatzia.

Ez naiz nekazaria ta halere nekazal-erakunde baten buru naiz; ez dut ostaturik, ez hotelik eta turismoaren idazkari, oho-reak, bazkariak, eta diruak hola biltzen ditut, ez nere arropatik.

Gustatzen ez zaidan izenordea Don Frakaso da. Nahiz nere erreinua ez den lurrekoa, saiatzen naiz lantegi baten jasorazten, dirua bildu, baina industria-rik ez jarri, beste ugazabek ez zeezaten langileen sariak gehitu

behar, amor eman. Gero kanpoa eman zidaten kontserbategi batetik. Azken frakasoak elurtokikoa izan da, nere egitasmo handia, bi mila milioitako bide ederra eta jende tzarrek kondatu lehen hegoaizearekin elurra hurtzen zela, mendi kasko hortan.

Denek dakite nolakoa naizen eta esan diet Jainkoaren hurbiletetik jarri naizela, bekatore handiena naizelako. Egia da ta tupustean... ametsetik esnatzen

naiz... frakasoak urrundu dira... ez naiz Jojo Arrantzalea, "arrantzun dabilana emazte ta haurren hazteko" ez holakorik... ni Don Andoni herriko erretorea naiz. Elizako dorretik lehen dangak jo du. Laister meza ematera joan behar dut. Eliza jendeez betebetea izango da ta aste guztian gure hizkuntza zaharrean, dotrinako haurrekin hasiz, zahar erietaraino lan egingo dut... ez ametsetako lan itsusi haietarik.

TELEMATIKAZKO SENDAGILEA

Ez dakit sendagileak urritu dirrelako, gutxiegi irabazten dutelako ala —mihingaitxtoek dioten legez— tresneria berriaren saltzeko, baina gure hirian espezialista baten kontsulta izatekotan, telematikaz deitu behar.

Hain zuzen, edo hain oker, aspaldixtik holako ikerketa baten beharra senditu nuen. E'naiz aitzinamenduen, aurrerapenen ta beste progresuen etsai horietatik: gizonak asmatu tresna guziez baliatu naiz, horien ukatzea aberkeriara itzultzea zuhaitzetara igotzea bailitzateke.

Oraintxe, nere tramakuluen aurrean nago. Telefonuaren mahaitxoan teklak hikuitzen dituzenbaki baten egiteko, baina argi berde bat piztuz erakusten dituzenbakiak egingo dela eta beste bi

gorriek medikua beste norbaitekin hitz egiten ari dela. Anartean, argi erakustokia piztu ta argitzen da. Azkenean bi argi gorriak berdetzen dira: espezialista handiaren burua ta enborra dakusatzat eta harek berdina nakusa. Telefonu adarra altxatzen dut hitz egiteko eta bi minuturen hitzaldia aukeratu dut nere kasua bakuna dela uste dudalako:

—Zer nahi duzu? jaun eria, dio sendagileak.

—Badakit zer dudana, baina eztakit zer egin.

—Baldin badakizu zer duzun eztuzu nere beharrik...

—Jauna, ez dut zure gaitasuna zalantzan jartzen, ez!

—Noski, ez didazu ofizioa erakatsiko... espezialista handia naiz... hasbideen eta biriena...

-Zer adin duzu?

-Berrogeitazazpi.

-Zenbat kilo?

-Berrogei, baina...

-Ez da baina-rik, ez da nahikoa, gizendu beharko zaizu, lehen bai lehen, beraz

"goizero, baraurik Loditina, lau pastilla.

"gero, Haròskorbutina, bi bonbillatxo.

"egunean berritan Hevitina, indizioa.

"apairu bakoitzean, Stratomizina, lau arrautzxo.

-Zein duzu izen ta helbidea, postaz igor dezaiazudan erreze-ta hau.

-Pero de Arraultzegaitz

calle de los Textos Arcaicos

ERRENERIA

-Ederki, zer duzu gehiago?

-Arnasa nekez hartzen dut... hatsalbotzen naiz.

-Egin, egunero, hamar kilometro oinez eta sendagailu horiek har

"Kafefilina, bi pastilla goizean, eguerdi ta, baita arretsean ere,

"Bronkofilina, bi bonbilla-txo, ohera joan gabe.

Honekin bi minutuak igaro dira. Zure bankuko konduan zor didazuna, zuzenki, jasoko dut. Agur.

Teleargia hiltzen da. Ez dit sendagileak, zergatik berrogei kilo ditudan esatera utzi, ez eta ikusi. Oiñez ibiltzeko erremedioa ez zidan emango baldin osorik ikusi banindu ankamotza naiz eta.